

வெந்தெகொஸ்தே &

அதற்கு அம்பால்

[நடபடிகள் 2]

நடபடிகள் 2ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ள யூதர்கள் கொண்டாடிய பெந்தெகொஸ்தே என்னும் பண்டிகை, இயேசு (பஸ்காவில்) சிலுவையில் அறையப்பட்டு ஐம்பது நாட்களுக்கு பின்னரும் அவர் பரலோகத்திற்கு எழுந்து சென்றபின் பத்து நாட்களுக்கு பின்னரும் வந்தது. இது கோதுமை அறுப்பின் முதற்பலன்களைக் கொண்டாடும் நாளாக இருந்தது; ஆனால் பிற்பாடு இது சீனாய் மலையில் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்த நிகழ்வுடன் இணைவிக்கப்பட்டதாயிற்று (ஏன் அல்லது எப்படி என்று எவரும் அறிவதில்லை). அது தேவனுக்கும் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு இடையிலான உடன்படிக்கையைப் புதுப்பிக்கும் வேளையாயிற்று. நடபடிகள் 2ல் உள்ள பெந்தெகொஸ்தே நாளானது, வேதாகமரீதியான வெளிப்படுதலின் வரைவளவைப் புரிந்து கொள்வதில் நடபடிகள் 2ம் அதிகாரம் ஒரு திறவுகோல் வசனப்பகுதியாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்ற அளவுக்கு, கிறிஸ்தவத்தின் தோற்றம் மற்றும் முன்னேற்றம் ஆகியவற்றில் விசேஷித்த வகையிலான தனிச்சிறப்பு உடையதாக இருக்கிறது.

குறிப்பிட்ட இந்த பெந்தெகொஸ்தே நாள் ஏன் இவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது? “பெந்தெகொஸ்தே நாள்” என்பது எதைப்பற்றியதாக இருந்தது?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு இரண்டு வழக்கமான பதில்கள் தரப்பட்டுள்ளன. முதலாவது சிலர், பெந்தெகொஸ்தே நாள் என்பது பரிசுத்த ஆவியானவருடைய வருகை மற்றும் பல்வேறு மொழிகள் பேசும் வரம் பொழியப்படுதல் பற்றியதாக உள்ளது என்று பதில் உரைக்கின்றனர். பல்வேறு மொழிகள் (அந்நியபாஷை) பேசும் வரத்தை இன்றைய நாட்களில் நடைமுறைப்படுத்துவோரை “பெந்தெகொஸ்துகள்” என்றும் அவர்களின் இயக்கத்தை “பெந்தெகொஸ்தே கொள்கை” என்றும் நாம் குறிப்பிடும் அளவுக்கு, குறிப்பிட்ட இந்த வரம் பொழியப்படுதலுடன் பெந்தெகொஸ்தே அதிகமாக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது.

நடபடிகள் 2ன் பெந்தெகொஸ்தே நாளானது, அலுவலகரீதியாக சபை நிலவ வந்த நாளாக “சபை பிறந்தநாளை” குறிப்பிடுகிறது என்பது அதன் முக்கியத்துவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அடிக்கடி கூறப்படும் இன்னொரு பதிலாக உள்ளது.

நடபடிகள் 2ஐ மேம்போக்காக வாசித்தல்கூட, இவ்விரண்டு ஆய்வுக்கருத்துக்களுமே நடபடிகள் 2ல் மாபெரும் முக்கியத்துவம்

வாய்ந்தவைகளாக உள்ளதைக் காண்பிக்கும். இருப்பினும் இவற்றில் எதுவும் உண்மையில் இந்த அதிகாரத்தின் முதன்மைக் கவனக்குவிப்பாக இருப்பதில்லை. உண்மையில், இயேசு மற்றும் அவர் கொண்டுவரும் இராட்சிப்பு ஆகியவையே நடப்புகள் 2ன் முதன்மைக் கவனக்குவிப்பாக உள்ளது. இந்த பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று இயேசுவின் சவிசேஷம் அதன் முழுமைத்தன்மையில் முதன்முறையாகப் பிரசங்கிக்கப்பட்டதால், இந்த நாள் மாபெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நாளாக உள்ளது. இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டு, உயிர்த்தெழுந்து தமது பிதாவினிடத்தில் எழுந்து செல்லும் வரையிலும் “முழுமையான சவிசேஷம்” பிரசங்கிக்கப்படக் கூடாததாக இருந்தது. அது முதன் முறையாக நடப்புகள் 2ல் நடைபெற்றது.

ஆவியானவரின் வருகை மற்றும் சபை நிலைநாட்டப்படுதல் என்பவற்றின் ஆய்வுக் கருத்துகள் இயேசுவைப் பற்றி அறிவித்தலுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டுள்ளன என்பது உண்மையே. ஆவியானவரின் வருகையானது இயேசுவைப் பற்றி அறிவித்தலுக்கு வல்லமை அளித்தது, மற்றும் இந்த அறிவித்தலில் இருந்தே சபை நிலைநாட்டப்படுதல் விளைந்தது. இருப்பினும் சவிசேஷ செய்தியே, நடப்புகள் 2 மற்றும் பெந்தெகொஸ்தே நிகழ்வின் முதன்மைக் கவனக்குவிப்பாக உள்ளது.

அறிவித்தலின் வல்லமை:

ஆவியானவரின் வருகை (2:1-21)

இயேசு பரலோகத்திற்கு ஏறிச் செல்வதற்கு முன்னர் தமது அப்போஸ்தலர்களுக்கு, “... நீங்கள் சில நாளுக்குள்ளே பரிசுத்த ஆவியினாலே ஞானஸ்நானம் பெறுவீர்கள்” என்று வாக்களித்திருந்தார் (நடப்புகள் 1:5). அவர்களிடத்தில் அவர், “பரிசுத்த ஆவி உங்களிடத்தில் வரும்போது நீங்கள் பெலனடைந்து எருசலேமிலும் யூதேயா முழுவதிலும், சமாரியாவிலும் பூமியின் கடைசிபரியந்தமும் எனக்குச் சாட்சிகளாயிருப்பீர்கள்” என்றும் கூறியிருந்தார் (நடப்புகள் 1:8). உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவை அறிவிப்பதற்காக அப்போஸ்தலர்கள் வல்லமை/பெலன் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது, மற்றும் அந்த வல்லமை பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் இருந்து வரும், அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவருக்குள் “ஞானஸ்நானம் பெறுவார்கள்” (இது “மேற்கொள்ளப்படுதல்” அல்லது “முழுகடிக்கப்படுதல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது, இது இவ்வார்த்தையின் உருவகப்பயன்பாடு என்பது தெளிவு).

இது எவ்வாறு நடைபெற்றது என்பதை நடப்புகள் 2:1-13 வசனப்பகுதி விவரிக்கிறது. அப்போஸ்தலர்கள் ஒரு வீட்டில் அமர்ந்திருக்கையில், பலத்த காற்று அடிக்கும் முழுக்கம் கேட்டது. மேலும் “அக்கினிமயமான நாவுகள்” (வசனம் 3) தோன்றின, இவைகள் அப்போஸ்தலர் ஒவ்வொருவருடைய தலையின் மீதும் வந்திறங்கின என்பது உறுதி. இது நடந்தபோது அவர்கள் “பரிசுத்த ஆவியினாலே நிரப்பப்பட்டு, ஆவியானவர் தங்களுக்குத் தந்தருளின வரத்தின்படியே வெவ்வேறு பாணைகளிலே பேசத்தொடங்கினார்கள்” (வசனம் 4). இந்தக் கொந்தளிப்பின் விளைவாக, ஒரு பெரிய கூட்டம் கூடிற்று. இந்தவேளையில் நடந்தது என்ன என்பதை அந்தக் கூட்டத்தார் அறியத்தொடங்கியதால், அப்போஸ்தலர்கள் அறைக்கு வெளியே வந்தனர், அங்கு கூடியிருந்த

கூட்டத்தினரை நோக்கிப் பேதுரு பேசத்தொடங்கினார். அதைத்தொடர்ந்து கூட்டத்தினரின் பகுதியில் கணிசமான அளவுக்குக் குழப்பத்தின் காட்சி ஏற்பட்டது. பேசிய அப்போஸ்தலர்கள் யாவரும் கலிலேயர்களாக, பல்வகை மொழிகளை அறியாதவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் பேசியதை ஒவ்வொரு நபரும் தங்கள் சொந்த மொழியில் கேட்க முடிந்தது. நடபடிகளின் எழுத்தாளரான லூக்கா, அங்கு கூடியிருந்த மக்களின் இனங்கள் சிலவற்றைப் பட்டியலிட்டார், இது பல்வேறு இடங்களில் இருந்து யூதர்களும் யூதமார்க்கத்து அமைந்தவர்களும், பஸ்கா மற்றும் பெந்தெகொஸ்தே என்ற இரட்டைப் பண்டிகைக்காக அங்கு வந்திருந்தனர் என்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. அவர்கள் “நாம் நம்முடைய பாஷைகளிலே இவர்கள் தேவனுடைய மகத்துவங்களைப் பேசக்கேட்கிறோமே” (நடபடிகள் 2:11) என்று கூறினர். அவர்கள் மத்தியில் இந்த நிகழ்வு பற்றிக் கணிசமான கலந்துரையாடல் நிகழ்ந்தது, அதில் சிலர், அப்போஸ்தலர்கள் மதுபானம் அருந்தியிருந்ததாகக் கூறினர்.

இவை யாவற்றையும் நாம் எவ்வாறு விளக்கப்படுகிற வேண்டியுள்ளது? முதலாவதாக நாம், மொழிகள் பேசும் வரத்தைப் பொழிதல் மாத்திரமே ஆவியானவருடைய வருகையின் நோக்கமாக இருக்கவில்லை என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். 2 மற்றும் 3 ஆகிய வசனங்கள், ஆவியானவரின் வருகையுடன் கூடுதலாக (காற்று மற்றும் “அக்கினி நாவுகள்” என்ற) இரு அற்புதங்கள் இணைந்திருந்தன என்று சுட்டிக்காண்பிக்கின்றன. மொழிகள் பேசுதல் என்பதன்மீது தனிப்பட்ட வகையில் கவனம் குவிக்கக் காரணம் எதுவும் இருப்பதில்லை. இரண்டாவதாக, பேசப்பட்ட மொழிகள் ஆவியானவரின் பிரசன்னத்திற்குச் சாட்சிகளாக இருந்தன, அவைகள் தங்களிலேயே ஒரு முடிவாக இருக்கவில்லை. இது அப்போஸ்தலர் (காற்று முழக்கம் மற்றும் அக்கினியின் தோற்றம் ஆகியவற்றுடன்) பிறமொழிகளில் பேசுதல் என்பது கூட்டத்தினர் அதைப் பற்றி வேறு ஏதாவது கருத்தைக் கொள்ளும் முன்னர் பேதுருவினால் விளக்கப்பட வேண்டியிருந்தது என்ற உண்மையிலிருந்து தெளிவாகிறது. கூட்டத்தினர் யோவேலுடைய தீர்க்கதரிசனத்தின் (யோவேல் 2:28-32) நிறைவேற்றத்தைக் கண்டுகொண்டிருந்தனர் என்று பேதுரு அவர்களுக்குக் கூறும் வரையிலும், அந்தக் கூட்டத்தினர் தாங்கள் கண்டு கேட்டதைப் பற்றி என்ன நினைப்பது என்று அறியாதிருந்தனர். அப்போஸ்தலர்கள் பிறமொழிகளில் பேசுதல் என்பது மாபெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சிலவற்றை நோக்கிச் சுட்டிக்காண்பித்தது.

ஆவியானவர் பொழிந்தருளப்பட்ட நிகழ்வானது, மொழிகளில் பேசுதலை முதன்மையானதாகக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றால், அது எதைப்பற்றியதாக இருந்தது? முதலாவது, ஆவியானவர் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலுக்கு அப்போஸ்தலர்கள் சாட்சிகளாக இருக்கும்படி அவர்களுக்கு வல்லமை அளிக்க வந்தார். சவிசேஷப் புத்தகங்களின் முடிவுப்பகுதியில், அப்போஸ்தலர்கள் தாங்கள் கண்டிருந்த எல்லாவற்றினாலும் ஊக்கம் இழந்து குழப்பம் அடைந்து இருந்தனர் (லூக்கா 24:19-21; நடபடிகள் 1:6, 7). இயேசு உயிர்த்தெழுந்த பின்பு அளித்த தரிசனங்கள்கூட அவர்களுக்குத் தங்களின் ஊழியம் பற்றிய தெளிவான கருத்தையோ அல்லது குறைந்தபட்சம் அதைச் செய்வதற்கான மனவிருப்பத்தையோ அல்லது திறனையோ அவர்களுக்குத் தரவில்லை. இருப்பினும் ஆவியானவர் வரும்போது அவர் அவர்களை “சகல

சத்தியத்திற்குள்ளும் ... நடத்துவார்” மற்றும் “வரப்போகிற காரியங்களை ... அறிவிப்பார்” என்று இயேசு வாக்களித்திருந்தார் (யோவான் 16:13). ஆவியானவர் பெந்தெகொஸ்தே நாளின்போது வந்த உடனே, அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவைச் சிலுவையில் அறையப்பட்டு உயிர்த்து எழுந்தவர் என்று அறிவிப்பதில் ஒரு தைரியத்தைப் பெற்று அனுபவித்தனர். அவர்கள் அதற்கு முன்னர் அப்படிப்பட்ட தைரியத்தைப் பெற்று அனுபவித்து இருந்ததில்லை; அது இயற்கையான எல்லா விளக்கங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதாக இருந்தது (அது 2:36ல் பேதுருவின் தைரியமான குற்றச்சாட்டினால் தெளிவாக்கப்பட்டது).

இரண்டாவது, ஆவியானவர் இஸ்ரவேல் மீளக்கட்டுவிக்கப்படுதலின் யுகத்தைத் தொடங்குவதற்காக வந்தார். பெந்தெகொஸ்தே கருத்தை விளக்குவதற்காகப் பேதுரு, 16 முதல் 21 வரை உள்ள வசனங்களில், யோவேல் தீர்க்கதரிசனத்தில் இருந்து மேற்கோள் காண்பித்தார். இந்த மேற்கோள் மற்றும் இதன் தோற்றகாலச் சந்தர்ப்பப் பொருள் ஆகியவற்றின் முழுச்செயல் விளைவையும் பெறுவதற்கு நாம், யோவேலின் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகம் முழுவதையும் வாசிக்க வேண்டும். அது ஒழுக்கவீனமான மற்றும் தோற்கடிக்கப்பட்ட இஸ்ரவேல் மக்களுக்குத் தீர்க்கதரிசனச் செய்தியாக இருந்தது, அது தேவன் இன்னும் அவர்களுடன் தமது செயல்களை முடித்திருக்கவில்லை என்று அவர்களுக்கு வாக்களித்தது. எதிர்காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட வேளையில் மீளக்கட்டுவிக்கப்படும் நாள் வரும் என்று யோவேல் அறிவித்தார். ஆவியானவருடைய வருகை மற்றும் “மனிதகுலம் முழுமைக்கும்” ஆவியானவர் கிடைக்கப் பெறுதல் ஆகியவற்றினால், “கடைசி நாட்களில்” (நட்படிகள் 2:17; யோவேல் 2:28ல் “அதற்குப் பின்பு” என்று மாத்திரம் உள்ளது) மீளக்கட்டுவித்தலின் அந்த யுகமானது தொடங்கி வைக்கப்படும்.

மீளக்கட்டுவித்தலின் காலத்தில் தீர்க்கதரிசனம் புதுப்பிக்கப்படுதல் பற்றி யோவேல் குறிப்பிட்டார். (பழைய மற்றும் புதிய) ஏற்பாடுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் (பழைய ஏற்பாட்டு முடிவில் இருந்து இயேசுவின் வருகையின் காலத்திற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில்) இருந்து, தீர்க்கதரிசனத்தின் உண்மையான குரல் ஒழிந்து போயிருந்ததை யூதத்துவம் உணர்ந்து அறிந்திருந்தது. மேசியாவின் வருகை மற்றும் தேவனுடைய ஆவியானவர் பொழியப்படுதல் ஆகியவற்றுடன் மாத்திரமே தேவனுடனான அப்படிப்பட்ட தகவல் தொடர்பு மீளக்கட்டுவிக்கப்படும் என்று பொதுவாக நம்பப்பட்டது. பழைய ஏற்பாட்டில் ஆவியானவரின் கொடையானது விதியாக அல்ல ஆனால் விதிவிலக்காக இருந்தது. இன்றைய நாட்களில் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் கொண்டிருப்பது போன்று சராசரி இஸ்ரவேல் மனிதர் பரிசுத்த ஆவியானவரைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அரசர்கள், தீர்க்கதரிசிகள் மற்றும் நியாயாதிபதிகள் ஆகியோர் தங்கள் பணிப்பொறுப்புகளை நிறைவேற்ற வல்லமை அளிப்பதற்காகப் பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்கள் “மீது வந்தார்” என்று கூறப்பட்டது. இருப்பினும் யோவேல், பரிசுத்த ஆவியானவர் எல்லாருக்குமான கொடையாக இருப்பார் என்று வாக்களித்தார், அந்த வேளை வந்திருந்தது என்று பேதுரு அறிவித்தார். தேவன் புதிதான சிலவற்றைச் செய்துகொண்டிருந்தார். இந்தப் புதுப்பித்தல் “மாம்பச்சுப்பிரகாரமான இஸ்ரவேல்” மக்களுக்கு மாத்திரம் அல்ல, ஆனால் புறஜாதியாரும் இஸ்ரவேல் மக்களும் உள்ளங்கிய, புதுப்பிக்கப்பட்ட “ஆவிக்குரிய இஸ்ரவேல்” மக்களுக்கானது என்று நடபடிகள் 2:39ம் வசனம் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. “தூரத்திலுள்ள யாவருக்கும்”

என்பது, தேவனிடத்தில் இருந்து தூரமாயிருந்த புறஜாதியாரைக் குறிப்பதாக இருந்தது. (காண்க எபேசியர் 2:12, 13.)

நடபடிகள் 2ல் ஆவியானவரின் வருகை முக்கியமாக இருப்பது போன்றே, பெந்தெகொஸ்தே வரலாறு அங்கு முடிவடைய இயலாது. ஆவியானவருடைய வருகையுடன் தொடர்புடைய அற்புதங்கள் கூட்டத்தின் கவனத்தைக் கவர்ந்து, இந்த நிகழ்வுகள் எதை அர்த்தப்படுத்தின என்று பேதுரு விளக்கி உரைத்த உடனே, அவர் இந்த நிகழ்வை, இயேசுவைப் பற்றியும் அவர் கொண்டு வந்திருந்த மீட்டைப் பற்றியும் அறிவிக்க பயன்படுத்தினார்.

அறிவித்தல்: இயேசுவைப் பற்றிப் பேதுருவின் பிரசங்கம் (2:22-40)

பெந்தெகொஸ்தே அற்புதம் பற்றிப் பேதுருவின் விளக்கத்தைத் தொடர்ந்து, 22ம் வசனத்தில் பிரசங்கம் தொடங்குகிறது. பிரசங்கத்தின் தொடக்கமானது “நான் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள்” என்ற வார்த்தைகளைக் கொண்டு குறிப்பாக உணர்த்தப்படுகிறது. சுருக்கமான இந்த அறிமுகத்திற்குப் பின்பு முதலாக அவர் கூறிய வாக்கியத்தில், “நசரேயனாகிய இயேசு” என்ற வார்த்தைகள் உள்ளன.

பேதுருவின் பிரசங்கத்தினுடைய வரைகுறிப்பு எளியதாக உள்ளது. அவர் தமது உரையைக் கேட்பவர்கள் மறுக்க இயலாத உண்மையான, “நசரேயனாகிய இயேசுவைக்கொண்டு தேவன் உங்களுக்குள்ளே பலத்த செய்கைகளையும், அற்புதங்களையும், அடையாளங்களையும் நடப்பித்து, அவைகளினாலே அவரை உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தினார்” என்று இயேசுவை அடையாளப்படுத்துதலைக் கொண்டு தொடங்கினார் (வசனம் 22). பின்பு அவர், இயேசு அக்கிரமக்காரராலே கொண்டு செய்யப்பட்டார் என்றும் தமது உரையைக் கேட்டவர்கள் இந்த விஷயத்தில் குற்றவாளிகளாக இருந்தனர் என்றும் குற்றம்சாட்டினார்: “... இயேசுவை நீங்கள் பிடித்து, அக்கிரமக்காரருடைய கைகளினாலே சிலுவையில் ஆணியடித்துக் கொலைசெய்தீர்கள்” (வசனம் 23). ரோமர்களே தொழில்ரீதியாக இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்திருந்தனர் என்றாலும், யூதக்குடும்பல், அதிலும் குறிப்பாக மார்க்கத் தலைவர்கள் வற்புறுத்தியிராவிட்டால், அவர்கள் அதைச் செய்திருக்க மாட்டார்கள். பின்பு பேதுரு, இவையாவும் “தேவன் நிர்ணயித்திருந்த ஆலோசனையின்படியேயும், அவருடைய முன்னறிவின்படியேயும்” நடந்தது என்று அறிவித்தார். அவர் இயேசுவின் மரணத்தை, ஒரு துரதிர்ஷ்டவசமான விபத்தாக அல்ல, ஆனால் அவரது வருகைக்கு முன்பு - வரவிருந்த மேசியா பற்றிய வாக்குத்தத்தமான ஆதியாகமம் 3:15ல் இருந்து - நடந்திருந்தவற்றின் தொடர்ச்சி மற்றும் நிறைவேற்றம் என்ற வகையில் முன்வைத்தார். புதிய ஏற்பாடு என்பது பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றின் தொடர்ச்சியில் இருந்து இயேசுவின் வருகை வரைக்குமான நிகழ்வுகளைச் சித்தரிக்கிறது. இது யாவும் தேவனுடைய தையல் இணைப்பற்ற திட்டத்தின் பகுதியாக இருந்தது.

பேதுருவின் அடுத்த கருத்து அவரது முதன்மைக் கருத்தாகக் காணப்படுகிறது, அதற்கென்று அர்ப்பணிக்கப்பட்ட இடத்தின் அளவைக் கொண்டு இவ்வாறு முடிவு செய்யப்படுகிறது: இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்ட பின்பு அவர்

மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்தெழுந்தார் (வசனம் 24-35). உயிர்த்தெழுதல் என்பது தவிர்க்க இயலாததாக இருந்தது என்பதற்கு ஆதாரமாக பேதுரு சங்கீதங்களில் இருந்து இரு வசனப்பகுதிகளை அளித்தார். முதலாவது, சங்கீதம் 16:8-11 வசனப்பகுதி 25 முதல் 28 வரையுள்ள வசனப்பகுதிகளில் மேற்கோள் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. “என் ஆத்துமாவைப் பாதாளத்தில்விடர், உம்முடைய பரிசுத்தர் அழிவைக் காணவொட்டீர்” என்ற கூற்றில் திறவுகோல் வசனம் உள்ளது (வசனம் 27). பேதுரு இந்த மேற்கோளைத் தொடர்ந்து, தாவிது இதைக் கூறியபோது அவர் தம்மைப் பற்றிக் கூறிக்கொள்ளவில்லை, ஏனெனில் அவரது உடல் இன்னமும் மரித்து அடக்கம்பண்ணப்பட்டதாக இருந்தது என்ற உறுதிப்பாட்டை எடுத்துரைத்தார். (பேதுருவின் காலத்தில் கூடத் தாவிதின் கல்லறை இருந்த இடம் அறியப்பட்டிருந்தது என்பது உறுதி. இன்றைய நாட்களில் அடிக்கடி பார்க்கப்படுகிற பாரம்பரியப்படியான அவரது கல்லறை இருக்குமிடம் உறுதிப்பாடு பற்றிக் கேள்விக்குரியதாக உள்ளது.) தாவிது அரசராகவும் மேய்ப்பராகவும் மாத்திரம் அல்ல, ஆனால் ஒரு தீர்க்கதரிசியாகவும் இருந்து, கிறிஸ்துவின் (மேசியாவின்) உயிர்த்தெழுதலை முன்னுரைத்தார் என்று பேதுரு அறிவித்தார். “... கிறிஸ்துவினுடைய ஆட்சுமப் பாதாளத்திலே விடப்படுவதில்லையென்றும், அவருடைய மாம்சம் அழிவைக் காண்பதில்லையென்றும்...” (நடபபுகள் 2:31). அடுத்ததாகப் பேதுரு, உயிர்த்தெழுந்த மேசியா, தேவனுடைய வலது கரத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டிருப்பது பற்றிப்பேசி, இந்தக் கருத்தை சங்கீதம் 110:1ன் மேற்கோளுடன் மறுவலியூட்டினார் (இது தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு மிகவும் பிரியமான “ஆதார வசனமாக” இருந்தது; காண்க மத்தேயு 22:44; மாற்கு 12:36; லூக்கா 20:42, 43; எபிரெயர் 1:13). தாவிது, “ஆண்டவர்” என்று உரிமை நிறைந்த வகையில் அழைக்கத் தக்க ஒருவரிடத்தில் “கர்த்தர்” (தேவன்), “நான் உம்முடைய சத்துருக்களை உமக்குப் பாதபடியாக்கிப் போடும்வரைக்கும், நீர் என்னுடைய வலதுபாரிசத்தில் உட்காரும்” என்று கூறுவதாகச் சித்தரித்தார் (நடபபுகள் 2:34, 35). இது பேதுருவின் பிரசங்கத்தினுடைய உச்சக்காட்சிக்கு வழிநடத்திற்று: “ஆகையால், நீங்கள் சிலுவையில் அறைந்த இந்த இயேசுவையே தேவன் ஆண்டவரும் கிறிஸ்துவு (மேசியாவு) மாக்கினாரென்று இஸ்ரவேல் குடும்பத்தார் யாவரும் நிச்சயமாய் அறியக்கடவர்கள்” (வசனம் 36). சிலுவையில் அறையப்பட்ட இயேசு, உரிமைநிறைந்த வகையில் “ஆண்டவர்” மற்றும் “மேசியா” என்று அழைக்கப்பட முடியும். அவரே, மீளக்கட்டுவிக்கப்படுதல் மற்றும் மீட்டி ஆகியவற்றிற்கு இஸ்ரவேலின் நம்பிக்கைகள் யாவற்றினுடைய நிறைவேற்றமாக இருந்தார் - ஆனால் அவரது சொந்த மக்களே அவரைச் சிலுவையில் அறைந்திருந்தனர்.

இதுவே தமது பிரசங்கத்தின் முடிவாக இருக்க வேண்டும் என்று பேதுரு விருப்பம் கொண்டிருந்தாரா அல்லது அவரது உரையைக் கவனித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் அவரை இடைமறித்தார்களா என்பது தெளிவற்றதாக உள்ளது. அவரது வார்த்தைகள் அவற்றின் விருப்பம் நோக்கச் செயல்விளைவைக் கொண்டிருந்தன என்பது தெளிவு, ஏனெனில் 37ம் வசனம், அவர்கள் “இருதயத்திலே குத்தப்பட்டவர்களாகி”னர் என்று கூறுகிறது, இது ஆழமான குற்ற உணர்வு மற்றும் உள்ளான வேதனை ஆகியவற்றைக் கருத்தாகத் தெரிவிக்கும் ஒரு உருவகமாக இருந்தது. இது அவர்களை, “சகோதரரே, நாங்கள்

என்னசெய்யவேண்டும்?” என்று கேட்கும்படி தூண்டிற்று. அவர்கள் அவ்வளவு பெரிய பாவத்திற்கு மன்னிப்புப் பெற என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டனர் என்பது தெளிவு. பேதுருவின் பதிலானது தெளிவானதாகவும் ஐயப்பாட்டிற்கு இடமற்றதாகவும் இருந்தது: “நீங்கள் மனந்திரும்பி, ஒவ்வொருவரும் பாவமன்னிப்புக்கென்று இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள், அப்பொழுது பரிசுத்த ஆவியின் வரத்தைப் பெறுவீர்கள்” (வசனம் 38). அவர்களின் கேள்வி மாபெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது, மற்றும் பேதுருவின் பதில் தெளிவானதாகவும் வலிமை நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. நாமம்கூட இதே கேள்வியைக் கேட்டு இதற்கான பதிலுக்கு நெருங்கிய கவனத்தைச் செலுத்தலாம்.

“மனந்திரும்புதல்” என்பது நேரடியான அர்த்தத்தில் திரும்புதல் என்று அர்த்தப்படுகிறது, இது பாவத்தில் இருந்து திரும்பி தேவனிடமாகத் திரும்புவதைக் குறிக்கிறது. பாவிசு அறியாமையில் வாழ்வதை அல்லது தேவனைப் புறக்கணிப்பதை விட்டுவிடுதல் அவசியமாக உள்ளது, மேலும் அவர் கேட்டுக்கொள்ளும் யாவற்றிற்கும் திறந்தமனதுடன் (பதில்செயல்) அளித்தல் அவசியமாக உள்ளது. மனந்திரும்புதல் என்பது வெறுமனே உள்ளான உணர்வு மாத்திரமல்ல, ஆனால் நேர்மறையான செயலுக்கு வழிநடத்துகிற ஒரு தீர்மானமாக உள்ளது. பேதுரு, “ஒவ்வொருவரும் ... ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார். அவர் ஞானஸ்நானத்தை ஒரு விருப்பத் தேர்வாக அல்ல, ஆனால் செய்யத் தேவையான எல்லா முமாக முன்வைத்தார். இது திகைக்கச் செய்வதாக இருக்கக் கூடாது, ஏனெனில் அவர் “பாவமன்னிப்பு” என்பதே ஞானஸ்நானத்தின் நோக்கம் என்று அடையாளப்படுத்தினார். அது “இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே” பெறப்பட வேண்டியதாகவும் உள்ளது, இது அவரது அதிகாரத்தின் பேரில் செய்யப்படுகிறது என்று அர்த்தப்படுகிறது மற்றும் இது, அவர் அளிக்கும் இரட்சிப்பின் அடிப்படையாகவும் அமைந்துள்ளது.

இந்தக் கட்டளையுடன் ஒரு வாக்குத்தத்தம் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது: “... அப்பொழுது பரிசுத்த ஆவியின் வரத்தைப் பெறுவீர்கள்.” “பரிசுத்த ஆவியின் வரம்” என்பது ஆவியானவரால் தரப்படும் வரமாக இருப்பதில்லை, மாறாக ஆவியானவரே வரமாக இருக்கிறார் (காண்க நடபடிகள் 5:32; 8:14-16; லுக்கா 11:10-13). இது மாம்சமான யாவர் மேலும் ஆவியை ஊற்றுதல் பற்றி யோவேலின் மூலமாக வந்ததும் பேதுரு மேற்கொள் காண்பித்ததுமான வாக்குத்தத்தத்திற்கு இணையாகிறது. ஆவியானவர் எல்லாருக்கும் கிடைக்கும் இந்த வேளையில், ஒவ்வொரு தனிநபரும், மனந்திரும்புதல் மற்றும் ஞானஸ்நானம் பெறுதல் ஆகியவற்றின் மூலமாக அந்த வரத்தைத் தனக்குக் கிடைக்கச் செய்யத் தீர்மானித்தாக வேண்டும். பெற்றதெனினால்தே நாளன்று அங்கிருந்தவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல ஆனால் யூத விசுவாசிகளின் எதிர்காலத் தவைமுறைகளுக்கும் “தூரத்தில் உள்ள யாவருக்கும்” (அதாவது, புறஜாதியாருக்கும்) இந்த இரட்சிப்பும் ஆவியானவரின் வரமும் கிடைக்கும் என்று அறிவித்ததன் மூலம், 39ம் வசனம் வாக்குத்தத்தத்தின் ஆய்வுக்கருத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது. வேறுவார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், இந்த மாபெரும் வாக்குத்தத்தத்தில் இருந்து எவரொருவரும் விலக்கி வைக்கப்படுவதில்லை. அது போன்றே, பேதுருவின் மூலமாகத் தரப்பட்ட தேவனுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதில் இருந்து எவரொருவரும் விலக்கிவைக்கப்பட்டிருப்பதும் இல்லை.

பேதுரு வேறு என்ன கூறியிருக்கலாம் என்பதை நாம் கற்பனை மாத்திரமே செய்ய முடிகிறது, ஏனெனில் எஞ்சியவற்றை லூக்கா “இன்னும் அநேக வார்த்தைகளாலும் சாட்சிகுறி ... புத்திசொன்னான்” என்று கூறியதன் மூலம் தொகுத்துரைத்தார் (வசனம் 40அ). அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தில் உள்ள மற்ற எல்லா உரைகளையும் போன்றே, இந்த உரையும், கூறப்பட்டவற்றின் முழுமையான மற்றும் மிகச்சரியான எழுத்துருவமாக இன்றி, ஒரு தொகுப்புரையாக மட்டுமே உள்ளது. பேதுருவின் “இன்னும் அநேக வார்த்தைகள்” என்பவை, இரட்சிப்பிற்கான வாய்ப்பை அந்த மக்கள் தங்களுக்கு எவ்வாறு கிடைக்கச் செய்வது என்பது பற்றிய புத்திமதிகளையும் உள்ளடக்கி இருக்கலாம். அவர், “மாறுபாடுள்ள இந்த சந்ததியை விட்டு விலகி உங்களை இரட்சித்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார் (வசனம் 40ஆ). நற்செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட யாவருக்கும், வரவிருந்த தேவனுடைய கோபத்திற்குத் தப்பிக்கொள்வதற்கும் இரட்சிப்பின் ஆசீர்வாதங்களை மகிழ்வுடன் அனுபவிப்பதற்கும் வாய்ப்புத் தரப்பட்டது, இதே விஷயம் இன்றைக்கும் உண்மையாக உள்ளது.

இயேசுவைப் பற்றிப் பின்தொடர்ந்த அறிவித்தலில், “மனந்திரும்பி ... ஞானஸ்நானம் பெறுங்கள்” என்ற பேதுருவின் எளிய மற்றும் நேரடியான தூண்டுதல் கூற்றுகள் அடிக்கடி திரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன அல்லது முற்றிலுமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன. இயேசுவைப் பற்றிய சத்தியத்தைப் பிரசங்கித்தலுடன், அவரை எவ்வாறு பெற்றுக்கொள்வது என்பது பற்றிய சத்தியத்தின் அறிவித்தலும் இணைந்திருக்க வேண்டும், இல்லையென்றால் உரையைக் கேட்பவர்கள், வற்புறுத்தும் செய்தியை மாத்திரமே பெற்று, அச்செய்தியின் வாக்குத்தத்தை அடைய வழியில்லாத நிலையில் விடப்படுவார்கள். மக்கள் சவிசேஷத்திற்குப் பதில்செயல் செய்யும்படி போதிப்பதற்குப் பேதுருவின் சொந்த வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் வேறு எந்த மிகச்சிறந்த வழியில் நாம் போதிக்க முடியும்? மக்கள் இயேசுவைப் பெற்றுக்கொள்ள ஜெபிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதற்குப் பதிலாக (இது அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தில் கிறிஸ்துவில் உள்ள இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு எவரொருவருக்கும் கூறப்படாத விஷயமாகும்) பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று வெளிப்படுத்தப்பட்ட விதத்திலேயே முழுசுவிசேஷச் செய்தியை நாம் பிரசங்கிப்பது அவசியமாக உள்ளது. சிலுவையில் அறையப்பட்டு உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவைப் பற்றிய அப்போஸ்தலிக்கச் செய்தியானது இன்னமும் மதிப்புடையதாக இருக்கிறது என்றால், அதேபோன்று “மனந்திரும்பி, ... ஞானஸ்நானம் பெறுங்கள்” என்ற அப்போஸ்தலிக்கக் கட்டளையும் அதற்குப் பதில் செயலும் இன்னமும் மதிப்புடையதாகவே உள்ளது.

அறிவித்தலின் விளைவு:

சபையின் தொடக்கம் (2:41-47)

பேதுருவின் கட்டளைகளுக்கு ஏறக்குறைய மூவாயிரம் பேர் நேர்மறையான வகையில் பதில் செயல் செய்தனர் என்ற திகைப்புக்குரிய உண்மையை 41ம் வசனம் அறிக்கை செய்கிறது. அவரது வார்த்தையை “பெற்றுக்கொண்டதன்” (ஏற்றுக்கொண்டதன்) விளைவாக, இந்தத் திறனான

எண்ணிக்கையிலான விசுவாசிகள் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொண்டனர். இவ்வசனத்தில் (அல்லது நடபடிகள் 2ல் வேறு இடத்தில், KJV வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இவ்வார்த்தையை இடைச்செருகி இருந்தாலும்) “சபை” என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றாலும், இந்த மக்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொண்ட நிகழ்வானது சபையின் தொடக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறது, ஏனெனில் மனந்திரும்பியவர்கள் இதன்பின்பு “சபையார்” என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர் (நடபடிகள் 8:1; காண்க 5:11). இருப்பினும் இது, இயேசுவைப் பின்பற்றியவர்களைக் கொண்டு புதிதாக அமைக்கப்பட்ட குழுவினருக்கு பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரே இயற்பெயராக மாத்திரம் இருந்திருக்க வழியெதுவும் இல்லை. வேதவசனங்கள் இவர்களை, “விசுவாசிகள்” (5:14; காண்க 4:32), “சீஷர்கள்” (6:1; 9:26), “மார்க்கத்தார்” (9:2) மற்றும் “கிறிஸ்தவர்கள்” (11:26) என்றும் அழைக்கிறது.

சுவிசேஷ செய்தியைப் பிரசங்கித்தல் மற்றும் அதற்கு ஏற்புடைய வகையில் பதில் செய்தல் செய்தல் ஆகியவற்றில் இருந்து சபை விளைகிறது. உண்மையில் அதுவே புதிய ஏற்பாட்டுக் கருத்தமைவில் சபையாக இருக்கிறது - அவர்கள் செய்தி அறிவிக்கப்படுகையில் அதைக் கேள்விப்பட்டு, விசுவாசித்து அதற்குக் கீழ்ப்படிந்தவர்களாக இருந்தனர். இந்தக் குழுவானது உடனடியாக 42ம் வசனத்தில், கீழ்ப்படிதல் உள்ள ஆராதிக்கும் விசுவாசிகளின் சமூகம் என்று விவரிக்கப்படுகின்றனர்: “அவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்திலும், அந்நியோந்நியத்திலும், அப்பம் பிட்டுதலிலும், ஜெபம் பண்ணுதலிலும் உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்.” “அப்பம் பிட்டுதல்” என்பது கர்த்தருடைய பந்திக்கான குறிப்பாக உள்ளது, மற்றும் “ஜெபம் பண்ணுதல்” என்பது தனிப்பட்ட முறையில் ஜெபித்தல் என்பதைக் காட்டிலும் அதற்கு மாறாக, சபையார் கூடி ஜெபித்தலைக் குறிக்கிறது. 43ல் இருந்து 46 வரையிலான வசனங்கள், இந்த விசுவாசிகள் எண்ணிக்கையில் அதிகமானவர்களாக இருந்தாலும், குழு முழுவதிலும் இருந்தவர்களின் பெருந்தன்மையின் மூலமாக, எல்லாருடைய பொருளீதியான தேவைகளும் சந்திக்கப்படும் அளவிற்கு ஐக்கியத்தில் ஒரு நெருங்கிய வலைப்பின்னல் அமைப்பைக் கொண்டிருந்தனர் என்று கூட்டிக்காண்பிக்கின்றன. இன்றைய நாட்களில் சபையார் பின்பற்றுவதற்கான ஒரு நல்ல ஆச்சரியமான முன்மாதிரியைத் தொடக்க கால சபையார் நிலைநாட்டினர். 47ல் வசனம், இது தொடர்ந்து நடைபெற்ற வாழ்வு நடையாக இருந்தது என்றும் இது தினந்தோறும் மனமாற்றம் அடைபவர்களை விளைவித்தது என்றும் காண்பிக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், பெந்தெகொஸ்தே நாளின் சுவிசேஷ அறிவிப்பு நிகழ்ச்சிகள் அந்த ஒருநாளுடன் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுவிடாமல், இப்போதும் கூடத் தொடருகின்றன எனலாம்.

சபை என்ற பாடக்கருத்தை மிகவிரிவாக ஆராய்வதற்கு இங்கு இடம் போதுமானதாக இருப்பதில்லை. இருப்பினும் இந்த அத்தியாயம், சபை என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றிய சில தவறான கருத்துக்களை எடுத்துப்போடுகிறது.

முதலாவது, சபை என்பது கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தில் உள்ள ஒரு விருப்பத் தேர்வு செய்யக்கூடிய பின்னிணைப்பாக அடிக்கடி மதிக்கப்பட்டாலும், நடபடிகள் 2ல் இரட்சிப்பு மற்றும் சபை ஆகியவற்றிற்கு இடையில் உள்ளநெருங்கிய தொடர்பானது விஷயம் அவ்வாறு இருப்பதில்லை

என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. நடபடிகள் புத்தகத்தில் இங்குள்ளது போன்றே, புதிய ஏற்பாட்டின் எஞ்சிய பகுதியிலும், சபையாராக இருத்தல் என்பதே இரட்சிக்கப்பட்டு இருத்தலாக உள்ளது; சபை அளிக்கிற ஐக்கியம், போதித்தல் மற்றும் ஊக்கப்படுத்துதல் ஆகியவை தேவைப்படாத தனிமையான ஒரு விசுவாசி என்ற கருத்து எதுவும் இருப்பதில்லை.

இரண்டாவது, சபையானது தலைவர்களின் படிநிலை அமைப்பு அல்ல என்பது தெளிவு. அப்படிப்பட்ட முறைமை எதுவும் நடபடிகள் 2ல் நிலவவில்லை, இருப்பினும் சபையானது அப்போதும் இருந்தது. இன்றைய நாட்களில் நாம், மக்கள் அடிக்கடி “சபை” விசுவாசிப்பது அல்லது செய்வது என்ன என்பதைப் பற்றி மக்கள் பேசுகையில், அவர்கள் உயர்தலைமைப் பதவியில் உள்ள தலைவர்களின் முடிவுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதைக் கேள்விப்படுகிறோம்; ஆனால் அது புதிய ஏற்பாட்டின் கருத்தாக இருப்பதில்லை.

மூன்றாவது, சபையானது மனித முயற்சியால் அல்லது மனிதப் பாரம்பரியத்தின் அடிப்படையில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஒரு நிறுவனம் அல்ல. இயேசுவைப் பற்றிய நற்செய்தி பிரசங்கிக்கப்பட்டு அந்தச் செய்தியில் உள்ள கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்ததன் விளைவாக, தேவனால் இரட்சிக்கப்பட்ட மக்கள் கூட்டமே புதிய ஏற்பாட்டு சபையாக உள்ளது. இது மனிதரீதியான முடிவினால் அல்ல ஆனால், முற்றிலுமாக தேவனுடைய முதல்செயலால் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது.

கடைசியாக, சபையானது மக்களை இரட்சிப்பதாக இருப்பதில்லை. 41 முதல் 47 வரையில் உள்ள வசனங்கள், இரட்சிக்கப்பட்டவர்களைத் தேவன் சபையில் “சேர்த்துக்கொள்கிறார்” என்று சுட்டிக்காண்பிக்கிறது; எனவே இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் சபையில் இருக்கின்றனர், ஆனால் மக்கள் சபையில் இருப்பதால் அவர்கள் இரட்சிக்கப்படுவதில்லை. சுவீசேஷமே இரட்சிப்பின் காரணமாக உள்ளது; சபை என்பது அதன் காரியமாக (செயல்விளைவாக) உள்ளது. நாம் இந்த வித்தியாசத்தை உற்றுநோக்கி, இரட்சிப்பு என்பது தெய்வீகத்தில் இருந்து விளைவதைக் காட்டிலும் அதிகமாக மனுஷிகத்தில் இருந்து விளைகிறது என்று ஒருக்காலும் நினைக்கலாகாது.

முடிவுரை

பெந்தெகோஸ்தே நாளானது, ஒரு புதிய யுகத்தின், “கடைசி நாட்களின்” மேசியாத்துவ யுகத்தின் தொடக்கத்தை அடையாளப்படுத்திற்று. இயேசு மீண்டும் வரும் வரையில், கிறிஸ்தவர்கள் “இந்தக் கடைசி நாட்களில்” (எபிரெயர் 1:2) வாழத் தொடருவார்கள், நாம் தேவனுடைய மக்களின் இரட்சிப்பிற்கான தேவனுடைய திட்டத்தின் கடைசி நிகழ்வுக்காகக் காத்திருப்போம். இப்போது நாம், புதிய இஸ்ரவேலின் பகுதியாக (காண்க கலாத்தியர் 6:15, 16), இயேசு என்ற மேசியாவினால் மீட்கப்பட்ட விசுவாசிகளின் சமூகமாக, தேவனுடைய ஆவியானவரால் வல்லமை அளிக்கப்பட்ட மக்களாக மற்றும் அவரது சபை என்ற சிலாக்கியம் கொண்டவர்களாக வாழும் வாய்ப்பைக் கொண்டுள்ளோம்.

குறிப்பு

¹தேவனுடைய பிரசன்னத்தைச் சுட்டிக்காண்பிக்கக் காற்றும் அக்கினியும் பழைய

ஏற்பாட்டில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தன (காண்க யாத்திராமம் 19:18; 1 இராஜாக்கள் 19:11, 12; ஓசியா 13:15).

நடபடிகள் 2 & வேறிடத்தில் “மொழிகள்”

நடபடிகள் 2ம் அதிகாரம், பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பேசப்பட்ட “மொழிகளின்” இயல்பு மீதான கணிசமான கலந்துரையாடல் மற்றும் விவாதம் ஆகியவற்றின் கவனக் குறிப்பிற்குரிய இடமாக உள்ளது. இது, நடபடிகள் புத்தகத்தின் பிற்பகுதியில் நடந்த மற்றும் 1 கொரிந்தியர் 12-14 அதிகாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்ட அதே வியப்புக்குரிய நிகழ்ச்சியாக உள்ளதா இல்லையா என்பது ஒரு கேள்வியாக இருக்கிறது.

“Glossa” என்ற கிரேக்க வார்த்தை “நாவு” என்று மாத்திரம் அர்த்தப்படுகிறது. இது ஆங்கில மொழியில் பயன்படுத்தப்படுவது போன்று, பேச்சிற்கான உறுப்பை நேரடியாகக் குறிப்பிடவோ அல்லது உருவ வழியில் ஒரு மொழியைச் சுட்டிக்காண்பிக்கவோ பயன்படுத்தப்பட முடியும்.

அப்போஸ்தலர்களால் பேசப்பட்ட மொழியானது அவர்களுக்கு அந்நியமாக இருந்த உண்மையான மொழிகள் என்பதை நடபடிகள் 2ம் அதிகாரம் தெளிவாக்குகிறது. லூக்கா *dialektos* (வசனம் 6) என்ற வார்த்தையையும் பயன்படுத்தினார், இதிலிருந்தே நாம் *dialect* [“வட்டார வழக்கில் உள்ள மொழி”] என்ற இவ்வார்த்தையைப் பெற்றுள்ளோம் மற்றும் அது ஒரு பாஷையைத் தெளிவாகக் குறிக்கிறது. இந்த வார்த்தை [“ஜென்மபாஷைகள்”] 8ம் வசனத்தில் மீண்டும் வருகிறது, இதைத் தொடர்ந்து, இந்த நிகழ்வீன்போது அங்கு எருசலேமில் இருந்த மக்களினங்களின் பட்டியல் ஒன்று தரப்பட்டுள்ளது, அவர்கள் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் அந்தந்த நாட்டில் வாழ்ந்தவர்களாக இருந்தனர். *Glossa* மற்றும் *dialektos* என்ற சொற்றொடர்கள் நடபடிகள் 2ல் ஒன்றுக்குப் பதில் இன்னொன்றாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன, இது “மொழிகள்” என்பவை அப்போஸ்தலர்கள் பேசும்படி அற்புதமாக வல்லமை அளிக்கப்பட்டிருந்த மொழிகள் என்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது.

புதிய ஏற்பாட்டில் பிற்பாடு “மொழிகள்” வரும் இடங்களைப் பற்றிய விஷயம் என்ன? நடபடிகள் புத்தகத்தில் மேலும் இரு இடங்களை மாத்திரமே (10:46ல் கொர்நேலியுடும் அவரது வீட்டாரும் மற்றும் 19:6ல் எபேச நகரில் இருந்த சீஷர்களில் பன்னிரெண்டுபேர்) கண்டறிகிறோம். இவ்விரு நிகழ்வுகளில் எதுவும் நடபடிகள் 2ஐப் போன்று குறிப்பானதாக இருப்பதில்லை, ஆனால் பிந்திய இந்த வசனப்பகுதிகளில் (பேசப்பட்ட) மொழிகளின் இயல்பு வேறுபட்டதாக இருந்திருக்கும் என்று யூதிக்கக் காரணம் எதுவும் இல்லை; மறைவானவற்றை (நடபடிகள் 10; 19) விளக்கப்படுத்துவதற்கு தெளிவானதை (இந்த விஷயத்தில், நடபடிகள் 2) அனுமதித்தல் என்பது வேதாகமத்தை விளக்கி உரைப்பதற்கு ஒரு நல்ல விதியாக உள்ளது.

புதிய ஏற்பாட்டில் 1 கொரிந்தியர் 12-14 அதிகாரங்கள் மாத்திரமே மொழிகளைப் பற்றிக் கலந்துரையாடும் வேறு ஒரே வசனப்பகுதியாக உள்ளது. கொரிந்து நகரில் இருந்த சபையில் பேசப்பட்ட மொழிகள் ஒரு வகையான பரவச உச்சரிப்பு என்றும் அவைகள் உண்மையில் மனிதர் பேசும் மொழிகள் அல்ல என்றும் அடிக்கடி உரிமைகோரப் பட்டுள்ளது, இருப்பினும் இந்த மூன்று அதிகாரங்களில் எந்த இடத்திலும் இது இவ்வாறு குறிப்பிடப் பட்டிருப்பதில்லை.

மீண்டுமாக, மறைவானவற்றை விளக்கப்படுத்த தெளிவானதை அனுமதித்தல் மிகச்சிறந்ததாகக் காணப்படுகிறது. மற்றும் “மொழி” என்ற சொற்றோடர் 1 கொரிந்தியர் 14:9-11ல் மொழிகளுடன் தொடர்புடைய வகையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது, இது கொரிந்து நகரில் இருந்த சபையில் பேசப்பட்ட மொழிகள், நடபடிகள் 2ல் இருந்தவற்றைப் போன்று உண்மையான மொழியாக இருந்தன என்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கலாம்.

இவ்வசனப் பகுதிகளில் எதுவும், மொழிகளைப் பேசுதல் என்பது இரட்சிப்பின் அடையாளம் என்றோ அல்லது இரட்சிப்பிற்கு முன் கேட்டுக்கொள்ளப்படுவது என்றோ கருத்துத் தெரிவிப்பதில்லை.

நடபடிகள் புத்தகத்தில் “ஞானஸ்நானம்” & “ஆவியானவர்”

நடபடிகள் 2:38ல் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது மனந்திரும்பி ஞானஸ்நானம் பெறும் வேளையில் நடப்பதாக முன்வைக்கப்படுகிறது என்பதில் கேள்வி எதுவும் இருப்பதில்லை. இருப்பினும் நடபடிகளின் சில நிகழ்வுகளில், ஆவியானவரின் வரம் ஞானஸ்நானம் பெறுவதற்கு முன்னால் குறிப்பிடப்படுகிறது அல்லது ஞானஸ்நானம் பெறும் நிகழ்வு நடந்தபோதிலும் (ஆவியானவர் அருளப்படுகிற) அந்த வரம் குறிப்பிடப்படுவதே இல்லை.

உதாரணமாக, நடபடிகள் 10ல் ஒரு தரிசனத்திற்குப் பதில்செயல் செய்யும் வகையில் பேதுரு, ரோம நூற்றுக்கு அதிபதியாயிருந்த கொர்நேலியு என்ற பெயர் கொண்டவரின் வீட்டிற்குச் சென்றார். அவர் அங்கு சென்று சேர்ந்த உடனே, கொர்நேலியுவுக்கு அவரது வீட்டார் மற்றும் நண்பர்களுக்கும் கிறிஸ்துவைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தார். பேதுருவின் செய்தியின் இடையில் 44ல் இருந்து 46அ வசனப் பகுதியானது, “இந்த வார்த்தைகளைப் பேதுரு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வசனத்தைக்கேட்டவர்கள் யாவர்மேலும் பரிசுத்த ஆவியானவர் இறங்கினார். அவர்கள் பல பாஷைகளைப் பேசுகிறதையும், தேவனைப் புகழுகிறதையும், பேதுருவோடேகூட வந்திருந்த விருத்தசேதனமுள்ள விசுவாசிகள் கேட்கும் போது, பரிசுத்தஆவியின் வரம் புறஜாதிகள்மேலும் பொழிந்தருளப்பட்டதைக் குறித்துப் பிரமித்தார்கள்” என்று உரைக்கிறது, பின்பு அவர்கள் யாவரும் ஞானஸ்நானம் பெற்றனர். நிகழ்வுகளின் இந்த வரிசை முறை, ஞானஸ்நானத்தின் விளைவாகவே ஆவியானவரின் வரம் வாக்களிக்கப்பட்ட நடபடிகள் 2:38ல் இருந்து வேறுபட்டிருப்பது ஏன்? இதற்கான பதிலானது இந்த நிகழ்வின் தனிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் காணக்கிடக்கிறது. இது இயேசுவின் அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவர் சவிசேஷத்தைப் புறஜாதிகளுக்கு வெளிப்படையாக அறிவித்த முதல் வேளையைக் குறிக்கிறது, இது தொடக்ககால சபையாரால் முன்னெதிர் நோக்கப்படாத ஒரு விஷயமாக இருந்தது. இது பிற்பாடு பேதுரு, புறஜாதியாருக்கு பிரசங்கித்து ஞானஸ்நானம் கொடுத்த தமது செயல்களை எருசலேமில் விளக்கப்படுத்தத் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியவர்களே என்பதைக் கேள்விக்கு இடமின்றி யூதக்கிறிஸ்தவர்களுக்கு நிரூபிப்பதற்கு, “புறஜாதியாரின் பெந்தெகொஸ்தே நாளில்” ஆவியானவரின் வருகையும் மொழிகளைப் பேசும் அற்புத காட்சி வெளிப்பாடுகளும் அவசியமானவையாக

இருந்தன (10:34, 35; காண்க 10:47 மற்றும் 11:17ல் பேதுருவின் விளக்கம்).

அதுபோலவே, நடபடிகள் 8:14-17ல், ஆவியானவர் ஞானஸ்நானத்தின் போதோ அல்லது அதற்கு முன்னரோ அல்ல ஆனால் அதற்குப் பின்பு சற்றுக்காலம் கழித்து அப்போஸ்தலர்கள் கைகளை வைத்தபோது வந்திறங்கினார். மீண்டும் இங்கு, நடபடிகள் 2:38ல் நிலைநாட்டப்பட்ட வடிவமைப்பில் இருந்து விலகிச் செல்வதைக் கேட்டுக்கொள்ளும் ஒரு தனிச்சிறப்பான சூழ்நிலை இருந்தது. இவ்வாறு ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் சமாரியர்களாக இருந்தனர், இவர்கள் தங்கள் சமகால யூதர்களால் புறக்கணிக்கப் பட்டிருந்த அரை யூதர்களாக இருந்தனர் - இவர்கள் ஏறக்குறையப் புறஜாதியாராக அல்லது அவர்களைக் காட்டிலும் சற்று அதிகமாகக் கருதப்பட்டிருந்தனர். சமாரியர்களும் கூடக் கிறிஸ்துவினிடமாகத் திரும்பினால், அவர்கள் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப் படக்கூடும் என்று யூதக்கிறிஸ்தவர்கள் நம்பி இணங்கச் செய்வதற்காக, தேவனுடைய (மற்றும் அப்போஸ்தலர்களுடைய) அங்கீகாரத்தின் விசேஷித்த வெளிப்பாடு அவசியமாக இருந்தது. அங்கீகாரத்திற்கான தேவனுடைய அடையாளக் குறியீடானது, அப்போஸ்தலர்களின் கைகள் வைக்கப்படுதல் மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து ஆவியானவருடைய வருகை ஆகியவற்றின் மூலமாக வந்தது.

யோவான் 3:5 மற்றும் தீத்து 3:5 ஆகிய வசனங்களில், ஞானஸ்நானம் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகியவற்றிற்கு இடையிலான தொடர்பின் புதிய ஏற்பாட்டுக் குறிப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன.